ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 9ης Μαρτίου 2006 *

Στην υπόθεση C-493/04,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Κάτω Χώρες) με απόφαση της 9ης Ιουνίου 2004, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Δεκεμβρίου 2004, στο πλαίσιο της δίκης

L. H. Piatkowski

κατά

Inspecteur van de Belastingdienst grote ondernemingen Eindhoven,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský (εισηγητή) και J.-P. Puissochet , δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενη από τις H. Sevenster και C. Wissels,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους D. Martin και P. Van Nuffel,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 17ης Νοεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 48 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ), καθώς και του άρθρου 14γ, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως έχει μετά την τροποποίηση και ενημέρωσή του από τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας

Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1606/98 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998 (ΕΕ L 209, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1408/71).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του L. H. Piatkowski και του Inspecteur van de Belastingdienst grote ondernemingen Eindhoven (προϊσταμένου του τμήματος «Μεγάλες Επιχειρήσεις» του Eindhoven της κεντρικής δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας, στο εξής: Έφορος) σχετικά με τον καθορισμό της βάσεως υπολογισμού των εισφορών που οφείλει ο ενδιαφερόμενος στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως των Κάτω Χωρών.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 προβλέπει ότι:

«Με την επιφύλαξη των άρθρων 14γ και 14στ, τα πρόσωπα για τα οποία ισχύει ο παρών κανονισμός υπόκεινται στη νομοθεσία ενός μόνου κράτους μέλους [...]»

4 Το άρθρο 14γ του εν λόγω κανονισμού καθορίζει τους ειδικούς κανόνες που εφαρμόζονται επί προσώπων που ασκούν ταυτόχρονα μισθωτή και μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος διαφορετικών κρατών μελών.

5 Σύμφωνα με το άρθρο 14γ, στοιχείο β', ο ασκών ταυτόχρονα μισθωτή και μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος διαφορετικών κρατών μελών υπόκειται, στις περιπτώσεις που αναφέρονται στο παράρτημα VII του ιδίου κανονισμού, στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ασκεί μισθωτή δραστηριότητα και στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ασκεί μη μισθωτή δραστηριότητα.

6 Μεταξύ των διαλαμβανομένων στο παράρτημα VII του κανονισμού 1408/71 περιπτώσεων στις οποίες ένα πρόσωπο υπόκειται ταυτόχρονα στη νομοθεσία δύο κρατών μελών περιλαμβάνεται, στο σημείο 1 του παραρτήματος αυτού, η περίπτωση κατά την οποία ένα πρόσωπο ασκεί μη μισθωτή δραστηριότητα στο Βέλγιο και μισθωτή δραστηριότητα σε άλλο κράτος μέλος.

Η εθνική νομοθεσία

7 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο b, του ολλανδικού γενικού νόμου περί συντάξεων γήρατος (Algemene Ouderdomswet), στο προβλεπόμενο από τον νόμο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως ασφαλίζεται κάθε κάτοικος αλλοδαπής ο οποίος υπόκειται σε φορολογία εισοδήματος από μισθωτή εργασία στις Κάτω Χώρες. Το αυτό ισχύει και κατά τους λοιπούς νόμους περί κοινωνικών ασφαλίσεων, ήτοι τον γενικό νόμο περί οικογενειακών παροχών (Algemene Kinderbijslagwet), τον γενικό νόμο περί συντάξεων υπέρ επιζώντων (Algemene Nabestaandenwet) και τον γενικό νόμο περί ασφαλίσεως ασθενείας (Algemene wet bijzondere ziektekosten).

8 Στις Κάτω Χώρες, η είσπραξη των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών διέπεται από τον νόμο περί χρηματοδοτήσεως της κοινωνικής ασφαλίσεως (Wet financiering volksverzekeringen, στο εξής: WFV).

9 Κατά το άρθρο 6 του WFV:

«Ο ασφαλισμένος υποχρεούται να καταβάλλει εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως.»

10 Κατά το άρθρο 7 του νόμου αυτού:

«Η βάση υπολογισμού των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως είναι το υποκείμενο σε εισφορά εισόδημα του υπόχρεου.»

11 Κατά το άρθρο 8 του WFV, ως «υποκείμενο σε εισφορά εισόδημα» νοείται το φορολογητέο εισόδημα ή το φορολογητέο εισόδημα στην ημεδαπή κατά την έννοια του ολλανδικού νόμου περί φορολογίας εισοδήματος (Wet op de inkomstenbelasting, στο εξής: WIB).

12 Κατά το άρθρο 49, παράγραφος 1, στοιχείο c, σημείο 4°, του WIB, το εισόδημα που απορρέει από οφειλές εταιρείας εδρεύουσας στις Κάτω Χώρες περιλαμβάνεται στο φορολογητέο στην ημεδαπή εισόδημα εφόσον ο δικαιούχος έχει ουσιαστική συμμετοχή στην εταιρεία αυτή, κατά την έννοια του άρθρου 20, στοιχείο a, του εν λόγω νόμου, που δεν συγκαταλέγεται στα περιουσιακά στοιχεία εταιρείας.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

13 Ο L. H. Piatkowski, υπήκοος Κάτω Χωρών, είναι, από το 1996, κάτοικος Βελγίου όπου ασκεί επαγγελματικές δραστηριότητες διαχειριστή εταιρειών. Σύμφωνα με τη βελγική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως, οι δραστηριότητες αυτές λογίζονται ως μη μισθωτές.

14 Ο ενδιαφερόμενος ασκεί επίσης δραστηριότητα διευθυντή της εταιρείας περιορισμένης ευθύνης Vanderheide Beheer BV (στο εξής: Vanderheide), με έδρα στις Κάτω Χώρες, θυγατρική εξ ολοκλήρου ανήκουσα σε μια βελγική εταιρεία τα μερίδια της οποίας ανήκουν κατά 50 % στον L. H. Piatkowski και κατά 50 % στη σύζυγό του. Αυτή η δραστηριότητα, για την οποία ο ενδιαφερόμενος έλαβε το 1998 μισθό που υπόκειται σε φόρο εισοδήματος στις Κάτω Χώρες, θεωρείται κατά την ολλανδική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως ως μισθωτή δραστηριότητα.

15 Ο L. H. Piatkowski είχε μια απαίτηση κατά της DuvedeC BV, εταιρείας εδρεύουσας στις Κάτω Χώρες η οποία ανήκει κατά 41 % στην Vanderheide. Το 1998, ο L. H. Piatkowski εισέπραξε τόκους εξ αυτής της απαιτήσεως (στο εξής: επίμαχοι τόκοι), το ποσό των οποίων ελήφθη υπόψη για τον καθορισμό του υποκείμενου σε εισφορά εισοδήματός του για το εν λόγω έτος.

16 Αμφισβητώντας τον συνυπολογισμό αυτό, ο L. H. Piatkowski υπέβαλε ένσταση ενώπιον του Εφόρου. Εντούτοις, το αντίστοιχο ποσό εισφορών επικυρώθηκε με απόφαση της 17ης Μαρτίου 2000. Κατόπιν τούτου, ο L. H. Piatkowski άσκησε προσφυγή ενώπιον του Gerechtshof te 's-Hertogenbosch. Ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, ο L. H. Piatkowski υποστήριξε ιδίως ότι, κατά τον κανονισμό 1408/71, η δικαιοδοσία εισπράξεως εισφορών επί των επίμαχων τόκων ανήκει στις αρμόδιες αρχές του Βασιλείου του Βελγίου, κράτους στο οποίο κατοικεί.

17 Εκτιμώντας ότι υφίσταται εύλογη αμφιβολία ως προς τη συμβατότητα της εισπράξεως εισφορών υπέρ του ολλανδικού εθνικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως για τους επίμαχους τόκους με το κοινοτικό δίκαιο, το Gerechtshof te 's-Hertogenbosch αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Απαγορεύει το κοινοτικό δίκαιο, και ειδικότερα το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας, καθώς και το άρθρο 14γ, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71 [...] στις Κάτω Χώρες να επιβάλλουν την καταβολή εισφορών στο εθνικό σύστημα

κοινωνικής ασφαλίσεως για το εισόδημα που έχει τη μορφή τόκων που καταβλήθηκαν από εταιρία εδρεύουσα στις Κάτω Χώρες σε κάτοικο Βελγίου ο οποίος υπόκειται, κατά το άρθρο 14γ, στοιχείο β', σε συνδυασμό με το σημείο 1 του παραρτήματος VII του κανονισμού 1408/71, τόσο στην ολλανδική όσο και στη βελγική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

18 Από τη διατύπωση του υποβληθέντος ερωτήματος, σε συνδυασμό με το σκεπτικό της αποφάσεως περί παραπομπής, προκύπτει ότι το Gerechtshof te 's-Hertogenbosch ερωτά κατ' ουσίαν αν το άρθρο 48 της Συνθήκης περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και το άρθρο 52 της Συνθήκης περί ελευθερίας εγκαταστάσεως, καθώς και το άρθρο 14γ, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι απαγορεύουν στην ολλανδική νομοθεσία να συμπεριλάβει στη βάση υπολογισμού των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών τόκους όπως αυτοί της υποθέσεως της κυρίας δίκης που καταβλήθηκαν από εταιρεία εδρεύουσα στις Κάτω Χώρες σε υπήκοο των Κάτω Χωρών ο οποίος κατοικεί στο Βέλγιο και υπόκειται, κατ' εφαρμογήν του ως άνω κανονισμού και λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των επαγγελματικών του δραστηριοτήτων, στις νομοθεσίες περί κοινωνικής ασφαλίσεως των δύο αυτών κρατών μελών, ενώ δεν υφίσταται σαφής σύνδεσμος των τόκων αυτών με το κράτος μέλος της έδρας της εν λόγω εταιρείας.

19 Πρέπει, προκαταρκτικώς, να υπενθυμιστεί ότι ο σκοπός του κανονισμού 1408/71, όπως αναφέρει η δεύτερη και η τέταρτη αιτιολογική σκέψη του, έγκειται στη διασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των μισθωτών και μη μισθωτών εργαζομένων εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, με ταυτόχρονη τήρηση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών των εθνικών νομοθεσιών κοινωνικής ασφαλίσεως. Προς τούτο, όπως προκύπτει από την πέμπτη, έκτη και δέκατη αιτιολογική σκέψη, ο κανονισμός αυτός λαμβάνει ως αρχή την ίση μεταχείριση των εργαζομένων έναντι των διαφόρων εθνικών νομοθεσιών και σκοπεύει στην κατά το δυνατό διασφάλιση της ίσης μεταχειρίσεως όλων των εργαζομένων που απασχολούνται στο έδαφος κράτους μέλους, καθώς και της μη δυσμενούς μεταχειρίσεως των εργαζομένων που ασκούν το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας (αποφάσεις της 8ης Μαρτίου 2001, C-68/99, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2001, σ. I-1865, σκέψεις 22 και 23, και της 26ης Μαΐου 2005, C-249/04, Allard, Συλλογή 2005, σ. I-4535, σκέψη 31).

20 Το σύστημα που τέθηκε σε εφαρμογή με τον κανονισμό 1408/71 είναι μόνο σύστημα συντονισμού, το οποίο αφορά κυρίως, κατά τον τίτλο ΙΙ, τον προσδιορισμό της ή των εφαρμοστέων νομοθεσιών στους μισθωτούς και μη μισθωτούς εργαζομένους που κάνουν χρήση, υπό διάφορες περιστάσεις, του δικαιώματός τους ελεύθερης κυκλοφορίας. Είναι εγγενές στο σύστημα αυτό ότι το επίπεδο των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως που πρέπει να καταβληθούν για την άσκηση δραστηριότητας διαφέρει ανάλογα με το κράτος μέλος στο οποίο η δραστηριότητα αυτή ασκείται εν όλω ή εν μέρει ή ανάλογα με τη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως στην οποία υπάγεται η δραστηριότητα αυτή (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκέψη 29, και απόφαση της 19ης Μαρτίου 2002, C-393/99 και C-394/99, Hervein κ.λπ., Συλλογή 2002, σ. I-2829, σκέψη 52).

21 Το άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71, το οποίο είναι το πρώτο του τίτλου ΙΙ αυτού του κανονισμού περί προσδιορισμού της εφαρμοστέας νομοθεσίας, ορίζει στην παράγραφό του 1 ότι, με την επιφύλαξη των άρθρων 14γ και 14στ, τα πρόσωπα στα οποία έχει εφαρμογή ο εν λόγω κανονισμός υπόκεινται στη νομοθεσία ενός μόνον κράτους μέλους. Όπως συνάγεται, ιδίως, από την πέμπτη, όγδοη και δέκατη αιτιολογική σκέψη του ιδίου κανονισμού, η αρχή αυτή της μιας και μόνης εφαρμοστέας νομοθεσίας στον τομέα της κοινωνικής ασφαλίσεως αποσκοπεί να εξαλείψει την άνιση μεταχείριση που θα συνεπαγόταν, για τους μισθωτούς και τους μη μισθωτούς εργαζομένους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, η μερική ή πλήρης σώρευση των εφαρμοστέων νομοθεσιών (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2000, C-169/98, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2000, σ. I-1049, σκέψη 43). Έτσι, σύμφωνα με το άρθρο 14α, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71, το πρόσωπο που ασκεί κανονικά μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί (βλ. απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 1997, C-340/94, De Jaeck, Συλλογή 1997, σ. I-461, σκέψη 11).

22 Το άρθρο 14γ, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71 ορίζει εντούτοις ότι, στις περιπτώσεις τις οποίες αφορά το παράρτημα VII του κανονισμού αυτού, το πρόσωπο που ασκεί ταυτόχρονα μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος ενός κράτους μέλους και μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος άλλου κράτους μέλους υπόκειται ταυτόχρονα στη νομοθεσία καθενός από τα κράτη αυτά. Επομένως, το πρόσωπο αυτό υποχρεούται να καταβάλλει τις εισφορές που του επιβάλλονται, κατά περίπτωση, βάσει κάθε μιας από τις νομοθεσίες αυτές (προπαρατεθείσα απόφαση De Jaeck, σκέψη 39).

23 Συνεπώς, σε περίπτωση όπως αυτή της υποθέσεως της κύριας δίκης, στην οποία δεν αμφισβητείται ότι ο L. H. Piatkowski ασκεί ταυτόχρονα μισθωτή δραστηριότητα στις Κάτω Χώρες και μη μισθωτή δραστηριότητα στο Βέλγιο και η οποία επομένως εμπίπτει στην περίπτωση του σημείου 1 του παραρτήματος VII του κανονισμού 1408/71, από τις ίδιες τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού συνάγεται ότι ο ενδιαφερόμενος μπορεί να υπέχει την υποχρέωση καταβολής των εισφορών που προβλέπονται από την ολλανδική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως, μολονότι καταβάλλει εισφορές κατά τη βελγική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως.

24 Πρέπει συνεπώς να εξετασθεί εάν το άρθρο 14γ, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71 αποκλείει το ενδεχόμενο να υπέχει ένας εργαζόμενος υποχρέωση καταβολής κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών, για το ίδιο εισόδημα, η οποία απορρέει από την ταυτόχρονη εφαρμογή των δύο οικείων εθνικών νομοθεσιών.

25 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί, όπως πράττει και το αιτούν δικαστήριο, ότι το άρθρο 14γ, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, δεν διευκρινίζει πλέον, αντίθετα με την προϊσχύσασα μορφή του, ότι η νομοθεσία κάθε ενδιαφερόμενου κράτους μέλους εφαρμόζεται ταυτόχρονα μόνον «όσο αφορά τη δραστηριότητα που ασκείται στο έδαφός του».

26 Εντούτοις, για την ερμηνεία μιας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της αλλά και τα συμφραζόμενά της και οι στόχοι που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (προπαρατεθείσα απόφαση De Jaeck, σκέψη 17, και απόφαση της 7ης Ιουνίου 2005, C-17/03, VEMW κ.λπ., Συλλογή 2005, σ. I-4983, σκέψη 41).

27 Ενδεχόμενη, όμως, ερμηνεία των διατάξεων του άρθρου 14γ, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71 ως επιτρεπουσών την εις διπλούν καταβολή εισφοράς για το ίδιο εισόδημα θα συνεπαγόταν δυσμενή μεταχείριση των εργαζομένων που ασκούν το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας και θα αντέβαινε καταφανώς στον σκοπό του κανονισμού αυτού. Όπως αποφάνθηκε το Δικαστήριο όσον αφορά το άρθρο 14δ,

παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, το άρθρο αυτό επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να αντιμετωπίζουν τους εργαζομένους που υπάγονται στις διατάξεις του άρθρου 14γ, στοιχείο β', κατά τρόπο μη δημιουργούντα διακρίσεις σε σχέση με τους εργαζομένους που ασκούν το σύνολο των δραστηριοτήτων τους σε ένα μόνον κράτος μέλος (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προπαρατεθείσα απόφαση Hervein κ.λπ., σκέψη 61).

28 Επομένως, από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, εμμέσως πλην σαφώς, ότι, στις διαλαμβανόμενες στο παράρτημα VII του κανονισμού 1408/71 περιπτώσεις, ο ασφαλισμένος υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους μέλους όπου ασκεί μισθωτή δραστηριότητα, όσον αφορά τη δραστηριότητα αυτή, και στη νομοθεσία του κράτους μέλους όπου ασκεί μη μισθωτή δραστηριότητα, όσον αφορά αυτή τη μη μισθωτή δραστηριότητα.

29 Συνεπώς, όσον αφορά τα εισοδήματα που απορρέουν από μισθωτές και μη μισθωτές δραστηριότητες, τα οποία σε καμία περίπτωση δεν υπόκεινται σε διπλή εισφορά, κάθε ένα από τα ενδιαφερόμενα κράτη δεν μπορεί να εισπράττει εισφορές παρά μόνον όσον αφορά το μέρος των εισοδημάτων που αποκτήθηκαν στο έδαφός του (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προπαρατεθείσα απόφαση De Jaeck, σκέψη 40).

30 Δεν αμφισβητείται ότι στο Βέλγιο δεν υπάρχει υποχρέωση καταβολής κοινωνικοασφαλιστικής εισφοράς για τους επίμαχους τόκους. Κατά συνέπεια, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ο υπομνησθείς στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως κανόνας της απαγορεύσεως επιβολής διπλής εισφοράς δεν εφαρμόζεται μόνον προκειμένου περί εισοδημάτων από μισθωτές και μη μισθωτές δραστηριότητες, αλλά και επί παντός εισοδήματος που πραγματοποιούν τα πρόσωπα τα οποία υπάγονται στο άρθρο 14γ, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71, η υπό κρίση ολλανδική νομοθεσία, εν πάση περιπτώσει, δεν παραβιάζει τον κανόνα αυτόν.

31 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι ο κανονισμός αυτός δεν περιέχει κανένα κριτήριο συνδέσεως του εισοδήματος που έχει τη μορφή τόκων με τις Κάτω Χώρες δεν απαγορεύει καθ' εαυτό στην νομοθεσία του εν λόγω κράτους μέλους να επιβάλλει υποχρέωση καταβολής εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως για το εισόδημα αυτό.

32 Εξάλλου, καθόσον το κοινοτικό δίκαιο δεν θίγει την εξουσία των κρατών μελών να διαρρυθμίζουν τα συστήματά τους κοινωνικής ασφαλίσεως (απόφαση της 13ης Μαΐου 2003, C-385/99, Müller-Fauré και Van Riet, Συλλογή 2003, σ. I-4509, σκέψη 100), εναπόκειται στη νομοθεσία κάθε κράτους μέλους να καθορίσει, ελλείψει εναρμονίσεως σε κοινοτικό επίπεδο, τις προϋποθέσεις υπαγωγής σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, το ύψος των οφειλόμενων εισφορών (βλ., ιδίως, απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2005, C-512/03, Blanckaert, Συλλογή 2005, σ. I-7685, σκέψη 49), καθώς και το εισόδημα που λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό αυτών των εισφορών (απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1999, C-18/95, Terhoeve, Συλλογή 1999, σ. I-345, σκέψη 51).

33 Το κράτος μέλος οφείλει απλώς, κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς του αυτής, να τηρεί το κοινοτικό δίκαιο (βλ., ιδίως, προπαρατεθείσα απόφαση Terhoeve, σκέψη 34, και απόφαση της 7ης Ιουλίου 2005, C-227/03, Van Pommeren-Bourgondiën, δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 39).

34 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η Συνθήκη ΕΚ δεν διασφαλίζει στον εργαζόμενο ότι η επέκταση των δραστηριοτήτων του σε περισσότερα του ενός κράτη μέλη ή η μεταφορά τους σε άλλο κράτος μέλος θα είναι ουδέτερη όσον αφορά τον τομέα της κοινωνικής ασφαλίσεως. Λαμβανομένων υπόψη των διαφορών των νομοθεσιών περί κοινωνικής ασφαλίσεως των κρατών μελών, τέτοιου είδους επέκταση ή μεταφορά μπορεί, ανάλογα με την περίπτωση, να είναι κατά το μάλλον ή ήττον ευνοϊκή ή δυσμενής για τον εργαζόμενο στο πεδίο της κοινωνικής προστασίας. Εξ αυτών συνάγεται ότι, ακόμη και στην περίπτωση που η εφαρμογή της αποδεικνύεται λιγότερο ευνοϊκή, μια τέτοια νομοθεσία δεν αντιβαίνει στις διατάξεις των άρθρων 48 και 52 της Συνθήκης, αν δεν θέτει σε δυσμενή θέση τον εργαζόμενο αυτό σε σχέση με τους εργαζομένους που ασκούν το σύνολο των δραστηριοτήτων τους στο κράτος μέλος όπου εφαρμόζεται η νομοθεσία αυτή ή σε σχέση με τους εργαζομένους που υπάγονταν ήδη προηγουμένως στη νομοθεσία αυτή και αν δεν οδηγεί αμιγώς και απλώς στην καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως αχρεωστήτως (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προπαρατεθείσα απόφαση Hervein κ.λπ., σκέψη 51).

35 Στην προκειμένη περίπτωση, επιβάλλεται να διαπιστωθεί, καταρχάς, ότι το άρθρο 49, παράγραφος 1, στοιχείο c, σημείο 4°, του WIB, σύμφωνα με το οποίο το

εισόδημα που προέρχεται από οφειλές εταιρείας εδρεύουσας στις Κάτω Χώρες περιλαμβάνεται στο εισόδημα επί του οποίου επιβάλλονται εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως, εφαρμόζεται αδιακρίτως σε όλους τους δικαιούχους των εσόδων αυτών χωρίς να θέτει σε δυσμενή θέση τους εργαζόμενους που, όπως ο L. H. Piatkowski, κάνουν χρήση του δικαιώματός τους ελεύθερης κυκλοφορίας, σε σχέση με τους εργαζομένους που ασκούν το σύνολο των δραστηριοτήτων τους σ' αυτό μόνον το κράτος μέλος.

36 Δεν αμφισβητείται, ακολούθως, ότι οι εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως που καταβάλλει ο ενδιαφερόμενος στις Κάτω Χώρες του παρέχουν δικαίωμα κοινωνικής προστασίας στο εν λόγω κράτος μέλος, συμπληρωματικής αυτής που του παρέχεται στο Βέλγιο, οπότε δεν καταβάλλονται ασκόπως.

37 Βεβαίως, προκύπτει ότι ο συνυπολογισμός των επίμαχων τόκων στο υποκείμενο σε εισφορά εισόδημα που χρησιμεύει ως βάση υπολογισμού των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως που οφείλει ο L. H. Piatkowski δεν του παρέχει καθαυτός δικαίωμα πρόσθετων κοινωνικών παροχών στις Κάτω Χώρες, σε σχέση με αυτές που ήδη του παρέχονται σ' αυτό το κράτος μέλος. Εντούτοις, αυτό αποτελεί συνέπεια, αφενός, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 32 της παρούσας αποφάσεως, της δικαιοδοσίας που διατηρεί κάθε κράτος μέλος προκειμένου να καθορίζει το ύψος των εισφορών που οφείλουν οι ασφαλισμένοι και το εισόδημα που λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό των εισφορών αυτών. Το περιεχόμενο της κοινωνικής προστασίας και ο ακριβής τρόπος υπολογισμού των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως δεν αποτελούν κρίσιμα στοιχεία, εφόσον η υποχρέωση καταβολής των εν λόγω εισφορών αντισταθμίζεται από την παρεχόμενη συνολική κοινωνική προστασία.

38 Αφετέρου, εάν το εύρος της κοινωνικής προστασίας είναι στην υπόθεση της κύριας δίκης ανεξάρτητο του ύψους των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως που καταβάλλονται, μια τέτοια κατάσταση είναι εγγενής σε ένα σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως που βασίζεται σε μια αρχή αλληλεγγύης.

39 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκύπτει ότι η υπό κρίση στην κύρια υπόθεση ολλανδική νομοθεσία δεν παραβιάζει την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων που διασφαλίζουν τα άρθρα 48 και 52 της Συνθήκης.

40 Στο ερώτημα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο προσήκει η απάντηση ότι τα άρθρα 48 και 52 της Συνθήκης, περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και περί ελευθερίας εγκαταστάσεως, αντίστοιχα, καθώς και το άρθρο 14γ, στοιχείο β', του κανονισμού 1408/71, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν απαγορεύουν στην ολλανδική νομοθεσία να συμπεριλάβει στη βάση υπολογισμού των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών τόκους όπως αυτοί της υποθέσεως της κυρίας δίκης που καταβλήθηκαν από εταιρεία εδρεύουσα στις Κάτω Χώρες σε υπήκοο των Κάτω Χωρών ο οποίος κατοικεί στο Βέλγιο και υπόκειται, κατ' εφαρμογήν του ως άνω κανονισμού και λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των επαγγελματικών του δραστηριοτήτων, στις νομοθεσίες περί κοινωνικής ασφαλίσεως των δύο αυτών κρατών μελών.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

Τα άρθρα 48 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ), περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και περί ελευθερίας εγκαταστάσεως, αντίστοιχα, καθώς και το άρθρο 14γ, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως έχει μετά την τροποποίηση και ενημέρωσή του από τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1606/98 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν απαγορεύουν στην ολλανδική νομοθεσία να συμπεριλάβει στη βάση υπολογισμού των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών τόκους όπως αυτοί της υποθέσεως της κυρίας δίκης που καταβλήθηκαν από εταιρεία εδρεύουσα στις Κάτω Χώρες σε υπήκοο των Κάτω Χωρών ο οποίος κατοικεί στο Βέλγιο και υπόκειται, κατ' εφαρμογήν του ως άνω κανονισμού και λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των επαγγελματικών του δραστηριοτήτων, στις νομοθεσίες περί κοινωνικής ασφαλίσεως των δύο αυτών κρατών μελών.

(υπογραφές)